

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Шумен, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Ив. Георгиева

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Румяна В. Райкова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стойчева
в присъствието на прокурора М. Й. С.
като разгледа докладваното от Румяна В. Райкова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20223600600240 по описа за 2022 година
За да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.318 и сл. от НПК.

С Присъда №15 от 26.04.2022г. по НОХД № 255/2021г. Новопазарският районен съд е признал подсъдимия Н. Ю. Н., за виновен в това, че на 13.04.2021г. в гр.Нови пазар, обл.Шумен, по непредпазливост причинил на А.М.Х. от гр.Нови пазар средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затруднение на движението на левия горен крайник /фрактура на главичката на 4-та метакарпална кост на лявата ръка/ - престъпление по чл.133 от НК и на основание чл.78а от НК го освободил от наказателна отговорност, като му наложил административно наказание глоба в размер на 1000.00лв. /хиляда лева/. С присъдата съдът оправдал подсъдимия Н. Ю. Н. по първоначално повдигнатото обвинение срещу него по чл.129 ал.2 вр. чл.129 ал.1 от НК. Осъдил подсъдимия Н. Ю. Н. да заплати по сметка на ОД на МВР гр.Шумен направените по делото разноски в размер на 366.00лв. и по сметка на Районен съд - Нови пазар направените по делото разноски в размер на 90.00лв..

Така постановеният съдебен акт е обжалван от защитника на подсъдимия - адв.М. М. и е протестиран от прокурор от РП – Шумен.

В протеста прокурорът намира, че присъдата не е съответна на събрания доказателствен материал и първоинстанционният съд не е направил задълбочена, обективна и всестранна преценка на доказателствата по делото. Моли присъдата на РС да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която

да бъде признат подсъдимия за виновен за извършеното престъпление по чл.129 ал.2 от НК вр. ал.1 от НК.

С жалбата подсъдимият изразява недоволство от постановената присъда в осъдителната ѝ част. Смята, че изводите на вещото лице по СМЕ почиват на едно предположение, изведено от обичайната медицинска практика, а не на конкретния случай. Поради това намира постановената присъда за необоснована и постановена в нарушение на закона, изискващ безспорно и несъмнено установяване извършването на вмененото деяние от обективна страна. Срещу жалбата е постъпило възражение от прокурора, в което излага обстойно аргументите си по жалбата, която намира за несъстоятелна.

В съдебно заседание представителят на Шуменска окръжна прокуратура поддържа протеста, а по отношение на жалбата, счита, че е допустима, но неоснователна. Счита, че произнасянето на първоинстанционния съд не е било съобразено със събраните по делото доказателства, относно наличието на евентуален умисъл при причиняване на телесна повреда от подсъдимия и се придържа към изложеното в протеста и в допълнителното възражение срещу въззивната жалба. Счита, че от събраните по делото доказателства може да се направи извод, че деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди последиците от своето деяние, а именно, че е блъснал една възрастна жена, която падайки е възможно да се удари. Акцентира, че според заключението на приетата съдебно-медицинска експертиза, която не е била оспорена, е налице средна телесна повреда и вещото лице подробно се е аргументирал в съдебно заседание в тази връзка. Позицията се на т.17 от Постановление № 3/1979 г. на Пленума на Върховния съд. Предлага присъдата да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен за извършено престъпление по чл.129 ал. 2 от НК, във вр. с чл.129 ал. 1 от НК.

Защитникът на подсъдимия намира протеста на прокуратурата за неоснователен, защото по делото било безспорно установено, че неговият подзащитен по никакъв начин не е съзнавал случващото се да има какъвто и да е било обществено опасен характер, че не е допускал да настъпят никакви обществено опасни последици, още по-малко да ги е искал. Смята, че по делото не се установява от субективна страна пряк или евентуален умисъл. От обективна страна смята, че не е установено по делото по безспорен и категоричен начин, че въпросният крайник е бил обездвижен повече от 30 дни, а било налице само предположение във връзка с предписания на лекар по принцип, напротив налице били доказателства, че обездвижването на крайника е било по-малко от 30 дни. В този смисъл моли протеста да бъде оставен без уважение и да бъде отменена обжалваната присъда в осъдителна и част, като бъде оправдан изцяло подзащитният му.

Пред въззивната инстанция подс. Н. Ю. Н. заявява, че е съгласен с казаното от защитника си, че не е виновен и иска справедливост от съда. В последната си дума иска от съда да има справедливост. Заявява, че не е виновен, че не е искал да причинява на никого нищо, че са го нападнали две жени и трябвало да се защитава, а тя пред него паднала, спънала се, стъпала на чехлата, а той не е искал нищо, не е имал предвид да ги наранява.

Жалбата и протеста са подадени в срок и са процесуално допустими, но по същество са неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като провери изцяло правилността на обжалваната присъда съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното: За да постанови присъдата си, районният съд е събрал множество гласни и писмени доказателства – обясненията на подсъдимия Н. Н., показанията на свидетелите – А.М.Х., М.М.И., С.Т.Х., Д.И.Д. и П.С.П., прочел на основание чл.281, ал.1, т.2, предл.2 от НПК показанията на свидетелката А.М.Х. и на основание чл.281, ал.4 вр. ал.1, т.1 от НПК показанията на свидетелката С.Т.Х., дадени в хода на досъдебното производство, изслушал заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно-медицинска експертиза по писмени данни, присъединил на основание чл.283 от НПК писмените доказателства по делото, които обсъдил внимателно и задълбочено. ШОС като инстанция по същество приема следната фактическа обстановка, която почти се припокрива с установената от първата инстанция:

Подсъдимият Н. и семейството му, както и свид.М.И. живеели на един и същ адрес - *****, съответно – подс. Н. на първия етаж, а свид.И. на втория. Свид.И. и свид.Х. са сестри, като последната често гостувала на родственицата си. Междусъседските отношения между подсъдимия и свид.И. били обтегнати по различни поводи. През месец април 2021г. свид. И. искала да посажда асма в двора, която пречела на подс.Н.. Освен това свид.И. правела сергия в общото им дворно място, където продавала сладолед и това също не се харесвало на подсъдимия.

На 13.04.2021г. пострадалата А. Х. посетила сестра си свид.М.И. в дома ѝ. На тръгване срещнала пред дома му подсъдимия Н..Попитала го защо се е карал със сестра и свид.Х., а подсъдимият отговорил, че не е нейна работа. Започнала разправия на висок глас и в хода на разправията помежду им, подс.Н., за да приключи разправията, бутнал по дясното рамо свид.Х., която била на края на тротоара, а тя загубила равновесие и паднала на земята върху лявата си ръка.

Насъбрали се хора и някой извикал полицейски екип и линейка. Като чули от дома си глъч, на мястото слезли и свид.И. - сестра на пострадалата и свид.Х. – съпруга на подсъдимия. Свид.Х. искала да помогне на пострадалата Х. да стане, но тя ѝ казала да се маха от нея и дори посегнала към нея с чехъла си.

Пристигналият на местопроизшествието полицейски екип в състав свид.Д.И. и свид.П.П. установил, че пострадалата Х. е закарана в болницата в гр.Нови пазар, където ѝ била направена рентгенова снимка и било установено струпване на лявата ѝ ръка.

В хода на образуването по случая ДП №142/2021г. по описа на РУ - гр.Нови пазар била назначена съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице д-р В.В., според заключението на която, на 13.04.2021г. А.Х. е получила следните травматични увреждания: фрактура на главичката на 4-та

метакарпална кост, без разместване. Няколко повърхностни охлузни рани на лява ръка. Едно бледо кръвонасядане в лявата странична част на гръдния кош. Плитки охлузвания и кръвонасядания на двете колене. В резултат на получените травматични увреждания, на пострадалата Х. е причинено трайно затруднение в движението на левия горен крайник за срок по-голям от един месец, средно 35-40 дни при благоприятно протичане на оздравителния процес. Установените травматични увреждания са причинени по механизма на удар с/върху твърди тъпи предмети, с изключение на охлузванията, които са причинени при механизма на триене. Морфологичните им особености към момента на освидетелстването позволяват да бъдат получени в соченото от нея време. Съдебният експерт заключава, че установените травматични увреждания могат да бъдат получени по начин, съобщен от пострадалата, като в съдебно заседание е уточнил, че единственият възможен механизъм в случая е падане, при което пръстите на ръката са затворени, при което, от съприкосновението на ръката под натиска на падащото тяло към повърхността, се е получила тази фрактура. Лява ръка е счупена, вляво на гръдния кош има кръвонасядане, което говори за едно падане наляво. Според вещото лице, гипсовата имобилизация е 30 дни, след това има седмица до 10 дни раздвижване, но всичко е строго индивидуално, по преценка на лекуващия ортопед. По данни на пострадалата А.М., тя е носила гипса около 10 дни, но тъй като същият ѝ стягал много, след като посетила лекуващия лекар, той отрязал част от него и ѝ казал да постои още известно време - общо около 20-25 дни. Не е ходила на раздвижване или физиотерапия. Усещала болка в ръката в областта на безименния пръст.

Така установената от районния съд фактическа обстановка се възприема изцяло от въззивния съд, защото почива на точна и вярна преценка на доказателствения материал. Както фактическите констатации, така и правните изводи на районния съд, се споделят изцяло от настоящия съдебен състав, защото почиват на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства. Въпросът за авторството на деянието е намерил своето правилно разрешение в обжалваната присъда. Въззивният съд намира, че районният съд е обсъдил аналитично показанията на всички свидетели по делото, депозирали показания, както в подкрепа на обвинението, така и в подкрепа на защитната теза на подсъдимия. Посочил е кои показания кредитира и в кои части, както и защо. НПРС обстоятелствено е изложил, защо и в коя част кредитира показанията на свидетелите. В кредитираната от районния съд част те са непротиворечиви, последователни и са изцяло в унисон с обсъденото и кредитирано от РС заключение на съдебно-медицинската експертиза, включително и на кредитираната част от обясненията на подсъдимия. НПРС правилно не е кредитирал версията на подсъдимия, че е бил провокиран от пострадалата и нейната сестра и че действията му са били в резултат на самозащита, защото в тази им част те не кореспондират на кредитираните показания на свидетелите. От обясненията на подсъдимия и показанията на свид. А.М.Х., свид. М.М.И. и свид. С.Т.Х., безспорно се установява, че подсъдимият Н. и семейството му, както и семейството на свид. М.И. живеят в един дом на *****, но на различни етажи

и ползват общо дворното място на къщата, но междусъседските им отношения са влошени преди процесния инцидент по различни поводи. РС е отчел противоречията в показанията им, вероятната пристрастност на свидетелите с оглед изхода на делото и логично е преценил че не следва да цени с пълно доверие обясненията на Н. и показанията на съпругата му - свид.Х., защото обслужват предприятията от него защитна теза. Показанията на свид.И. и на пострадалата свид.Х. правилно са кредитирани, защото фактите за чието разкриване допринасят техните показания, са проверени от назначената съдебно-медицинска експертиза. От тях се установява по непротиворечив начин самото деяние на 13.04.2021г. и механизма на извършването му – вследствие на бутане от страна на подсъдимия по дясното рамо и падане на пострадалата на земята върху лявата и ръка. Факта на бутането се признава и от самия подсъдим – той твърди, че не имал намерение да я нарани, а че е искал да прекрати спречкването им, като се „отърве“ по този начин и че е видял, че е паднала на около два метра. ШОС споделя извода на РС, че не следва да се кредитират обясненията на подсъдимия и свид.Х., че свид.Х. и свид.И. са хвърлили тухла по входната им врата, че докато свид.Х. държала подсъдимия, свид.И. го налагала с чехъл по главата. Доводите на РС в тази насока изцяло се споделят от настоящата инстанция. Употреба на чехъл се установява единствено от страна на пострадалата Х. по отношение на свид.Х., когато искала да помогне на пострадалата да се изправи, но непоисканата и помощ била възпряна с помощта на чехъл. Свидетелите от полицейския екип Д.И. и П.П. нямат преки наблюдения от деянието, а са възприели разказите на трети лица, след като пострадалата е била закарана в болницата. Така обсъдени тези доказателства са в логическа връзка и обусловеност и кореспондират изцяло със заключенията на съдебно–медицинската експертиза. За оценката на обясненията на подсъдимия първоинстанционният съд е подходил преценявайки ги не само в съответствие с кредитираните свидетелски показания, но и със заключението на експертизата. Характерът на телесното увреждане безспорно се установява от заключението на назначена съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещо лице д-р В.В.. При изготвяне на СМЕ вещото лице е съобразило събраните гласни и писмени доказателства и в съдебно заседание е отговорило мотивирано на поставените му от страните въпроси. Заключение е пълно, обосновано и компетентно дадено; то не е било оспорено от страните и правилно РС е възприел изводите на вещото лице по отношение на медицинските критерии. От заключението на СМЕ се установява по безспорен начин, че нанесените на 13.04.2021г. на А.Х. травматични увреждания са: фрактура на главичката на 4-та метакарпална кост, без разместване; няколко повърхностни охлузни рани на лява ръка; едно бледо кръвонасядане в лявата странична част на гръдния кош; плитки охлузвания и кръвонасядания на двете колена. Съобразно медицинските критерии за определяне на вида телесна повреда вещото лице е посочило, че в резултат на получените травматични увреждания, на пострадалата Х. е причинено трайно затруднение в движението на левия горен крайник за срок по-голям от един месец - средно 35-40 дни при благоприятно протичане на

оздравителния процес. Вещото лице е дало заключение, че установените травматични увреждания могат да бъдат получени при падане, при което пръстите на ръката са затворени. Вещото лице е посочило, че гипсовата имобилизация при такива случаи е 30 дни, след което има седмица до 10 дни раздвижване, като всеки случай е строго индивидуален по преценка на лекуващия ортопед. Действително според показанията на свид. А.М., тя не е носила гипса посочените 30 дни, тъй като и стягал много и лекуващият я лекар първоначално отрязал част от него, а след около 20-25 дни го махнали; че не е ходила на раздвижване или физиотерапия, че към момента чувства болка в ръката, в областта на безименния пръст. Спорният момент е в случая какъв е характера на телесното увреждане след като пострадалата си е свалила гипса по-рано от предписаното и не е ходила на физиотерапия за раздвижване.

ШОС приема и направените правни изводи от РС в тази насока. Правилен и почиващ на доказателствата по делото е извода на РС, че именно след бутането от страна на подсъдимия Н., пострадалата А.Х. паднала на земята върху лявата си ръка, като в резултат именно на това падане тя е получила фрактура на главичката на 4-та метакарпална кост на лявата ръка, обуславяща трайно затруднение на движението на левия горен крайник за срок по-голям от един месец. Няма спор, че в случая пострадалата въпреки, че е имала предписание за 30 дни гипсова имобилизация е свалила гипса си по-рано, но от това не следва автоматично извода, че тя веднага е започнала да я използва пълноценно, както преди счупването. Напротив - установено е че трайното затруднение в движението е продължило и дори година по-късно имала болки в областта на лявата ръка. ШОС напълно споделя довода на прокурора, че в случая е приложима т.17 от ППВС № 3/1979г. според която „Характерът и степента на увреждането следва да се определят по принцип към момента на причиняването на телесна повреда, а не в по-късен момент, когато може да настъпят изменения, защото квалификацията на повредата се определя от онези условия, които пряко и непосредствено засягат и обуславят извършването на деянието и неговия резултат. Настъпилото разстройство на здравето не може да се постави в зависимост от бъдещи неизвестни и несигурни възможности“. Пострадалата е имала затруднения в движението на левия си горен крайник и след 30-те дни и обстоятелството, че тя сама е пожелала да свали гипса по-рано и да не ходи на физиотерапия, не могат да променят характера на нанесената и на 13.04.2022г. телесна повреда. Затова е верен и извода на РС, че телесната повреда следва да се квалифицира като такава по чл.129 ал.2 от НК и не се възприемат доводите на защитата за липсата на елемент от обективната страна на състава на престъплението.

Предвид установената фактическа обстановка относно етимологията на конфликта и влошените им от преди отношения, ШОС приема, че подсъдимият е бутнал пострадалата за да приключи конфликта между тях, а не с цел да я блъсне така, че да падне, да се удари и да и причини телесно увреждане, т.е. деянието действително е извършено по непредпазливост под формата на небрежност като форма на вина, като деецът не е предвиждал настъпването на обществено-опасните последици, но е бил длъжен и е могъл

да ги предвиди. Правилно РС е отчетел, че в тази насока доказателствата са единствено обясненията на подсъдимия и показанията на пострадалата, но те са единствени участници в инцидента, без преки очевидци. От тях безспорно се установява бутането, защото и двамата го твърдят, но няма достатъчно доказателства то да е било с цел причиняване на телесно увреждане. При липсата на други ангажирани доказателства от страна на прокурора, освен показанията на пострадалата, за доказване на пряк или евентуален умисъл, постановяването на исканата с протеста присъда, би почивала на предположение, което е недопустимо съобразно чл.303 ал.1 от НПК. В протеста не се посочват други доказателства извън показанията на пострадалата, а експертизата сама по себе си не е доказателство, а е способ за проверка на доказателствата. Затова и не може да бъде уважено искането на прокурора в протеста, поддържано и в съдебно заседание за признаване, че деянието е извършено при евентуален умисъл.

Получените травматични увреждания са в пряка причинно-следствена връзка с деянието на подсъдимия и са причинили на пострадалата средна телесна повреда по смисъла на чл.129 от НК. При преценката на вида на причинената на пострадалия телесна повреда първоинстанционният съд е съобразил всички релевантни по делото обстоятелства и е преценил, че посочените увреждания покриват медицинските и правни критерии за средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 вр. ал.1 от НК. Всички тези обстоятелства сочат на категоричния извод, че телесното увреждане е именно възприетото от районния съд в присъдата му. ШОС като преценява всички доказателства, релевантни за делото съгласно чл.14 от НПК поотделно и в тяхната съвкупност, приема, че подсъдимият е осъществил посоченото деяние, квалифицирано правилно в присъдата на районния съд. Съображенията на Новопазарския районен съд по отношение на обект, обективна страна, субект, субективна страна са правилни, логични и законосъобразни, те се споделят изцяло от настоящата инстанция поради което и не се преповтарят. Правилно НПРС е оправдал подсъдимия по повдигнатото му обвинение по чл.129 ал.1 от НК и го е признал за виновен в престъпление по чл.133 от НК, което също се преследва по общия ред.

ШОС споделя и изводите на РС, че подсъдимият не е действал в условията на самозащита, неизбежна отбрана или в състояние на афект. Доводът на подсъдимия и на защитата, че е било налице противоправно поведение от страна на пострадалата и действията на подсъдимия са били насочени да се отбранява, не се възприема от настоящата инстанция. Такъв факт намира основа само в обясненията на подсъдимия, но в светлината на цялата съвкупна доказателствена маса – той остава изолиран, недоказан, некореспондиращ с останалите доказателства и затова се възприема като резултат от предприета защитна теза на подсъдимия. ШОС намира за установено по несъмнен начин, че Н. пръв е бутнал пострадалата. Деянието извършено от подсъдимия не е било с цел да се защити от непосредствено противоправно нападение от страна на пострадалата, защото за подсъдимия не е била налице стресова ситуация. За да е налице неизбежна отбрана по смисъла на чл.12 от НК е необходимо да е налице започнало противоправно

нападение от страна на пострадалия, което да не е прекратено и нанесените на пострадалата удари да са насочени към неговото отблъскване. По изложените аргументи ШОС споделя извода на НПРС, че в случая е налице превишаване пределите на неизбежната отбрана и счита, че деянието не може да се квалифицира по чл.132 ал.2 от НК.

По изложените по-горе съображения ШОС не констатира порок при обсъждането на доказателствата в присъдата и мотивите към нея, включително и посочените от прокурора в протеста и във възражението срещу жалбата, от защитата в жалбата и в съдебно заседание. В мотивите си районният съд е посочил защо кредитира показанията на свидетелите, кои и в коя част. Аргументирал се е в тази насока, като е направил изискуемия от закона паралел, както с обясненията на подсъдимия, така и с експертното заключение.

По отношение на наложеното административно наказание, ШОС намира, че не е налице и явна несправедливост. НПРС правилно е преценил, че при чистото съдебно минало на деца, липсата на налагани административни наказания по чл.78а от НК по отношение на него, липсата на преки съставомерни имуществени вреди и предвиденото за чл.133 от НК наказание, следва да се приложи чл.78а от НК и правилно и законосъобразно е освободил подсъдимия от наказателна отговорност, като е наложил административното наказание „глоба“ в размер на минимума предвиден от закона, а именно 1000,00лв. Шуменският окръжен съд счита, че така определеното административно наказание е справедливо и съответстващо на тежестта, обществената опасност и моралната укоримост на престъплението и подходящо да повлияе поправително и превъзпитателно към спазване на законите и добрите нрави от страна на Н., а освен това ще въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

При преценката на чл.189 ал.3 от НПК съдът се е произнесъл правилно и законосъобразно.

Според настоящият състав отстраними съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното и съдебното производство не са допуснати. С оглед изложеното, като съобрази, че във въззивното производство не се събраха доказателства, променящи приетата от районния съд фактическа обстановка и като не констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, нарушение на материалния закон или необоснованост на съдебния акт, включително и посочените от защитата и прокурора като пороци, въззивният съд намира, че няма основания за отмяна или изменение на атакуваната присъда и тя следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

По изложените съображения и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Шуменският Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда №15 от 26.04.2022г. по НОХД № 255/2021 г. по описа на Новопазарския районен съд.

Решението е окончателно.

На основание чл.340 ал.2 предл.2 от НПК да се съобщи писмено на страните, за изготвяне на настоящото решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____